

SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 8.

Redaktör och utgivare:
FRANS J. HUSS.
Telefon: Vasa 6 19.

NORDISKT MUSIKBLAD.

Stockholm den 16 April 1901.

Expedition: Kungstensgatan 56.

Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre.
Annonpris 20 öre pr petitråd.

21:a Årg.

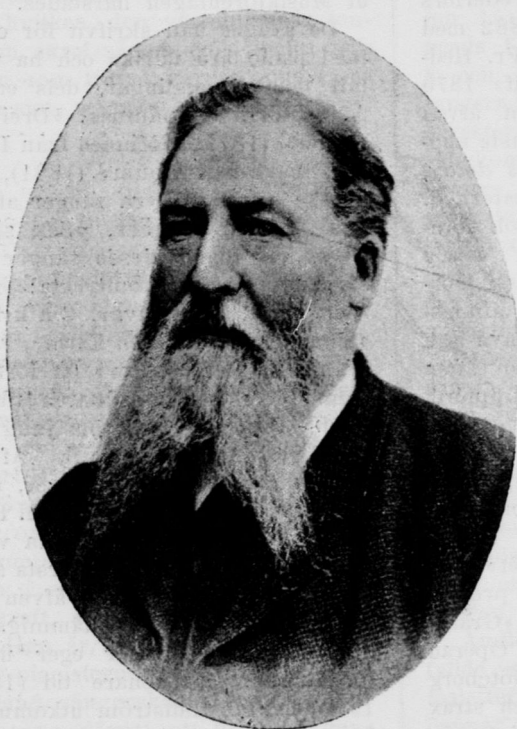
Ivar Hallström.

Det hopp man hyst att vår så högt värderade gamle tonsättare Ivar Hallström skulle öfvervinna det lidande som under förra året lade honom på sjukbädden gick, sorgligt nog, ej i fullbordan. Befrielsen kom, men genom döden, som

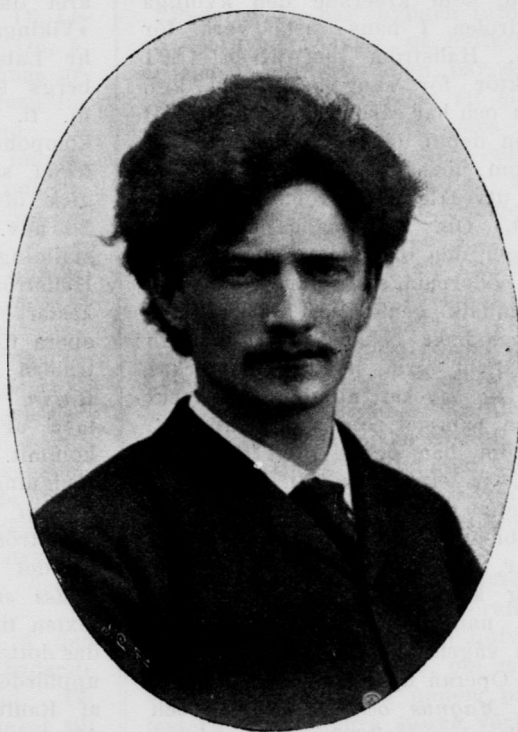
träffade honom den 11 april vid 10-tiden på förmiddagen. Med honom gick ur tiden en af vårt lands förnämsta och populäraste tonkonstnärer, en man, hvars lifliga och älskvärda personlighet vann allas hjärtan, med hvilka han i sin verksamhet och i sitt stora umgänge kom i beröring, allt ifrån furstliga gynnare och vänner till de unga elever, hvilka han omfattade med faderlig ömhet.

Ivar Kristian Hallström, son af bankokommissarien P. F. Hallström, föddes i Stockholm den 5 juni 1826. Föräldrahemmet var mycket musika-

liskt, och redan vid fyra års ålder började han försöka sig på pianot, hvilket instrument han sedan lärde sig behandla med sådant mästernskap. Hans förste lärare var professor Passy, och sedan undervisades han af en tysk pianist Stein, som en tid uppehöll sig i Stockholm och under hilkens ledning han gjorde hastiga framsteg. Musiken fick dock ej blifva hufvudsaken för honom; skolstudierna måste bedrivas med allvar i första rummet, och vid 18 års ålder blef han student i Upsala samt absolverade sin hofrätts-examen där 1849, hvarefter han bör-

Ivar Hallström.

Ignace Paderewski.

jade tjänstgöra i åtskilliga Stockholms embetsverk. I Upsala hade han emellertid vunnit en vän och beskyddare i den så rikt musikaliskt begåfvade och ädle fursten prins Gustaf, och i det af denne skrifna tvåaktssångspelet »Hvita frun på Drottningholm», med text af Herman Säterberg, hade äfven Hallström del genom ett par af honom komponerade nummer. Detta gafs först inom hofcirkeln men sedan i april 1847 på Kgl. Operan. Då 1852 prins Gustafs sorgliga fränfalle timade, hade denne anbefallt sin vän Hallström åt den yngre broderns, hertig Oscars omhuldande, och både såsom hertig af Östergötland och sedan såsom konung har denne, själf så varm musikvän, med synnerlig bevägenhet och vänskap omfattat Hallström, hvilken redan 1853 blef bibliotekarie hos hertigen af Östergötland och sedan hos konungen haft samma befattning, hvarjämte han vid musiktillställningar på hofvet varit en ledande hand.

Efter en studieresa till Frankrike öfvergaf Hallström embetsmannabanan och började 1854 egna sig åt piano-undervisning samt komponerande af sånger, som blefvo mycket omtyckta. År 1861 invaldes han till ledamot af Musikaliska akademien och öfvertog hösten samma år A. F. Lindblads ansedda musikinstitut, som han förestod till april 1872, hvarefter han hufvudsakligen egnat sig åt komponerande och utbildande af en och annan begåfvad sängelev, bland hvilka Arvid Ödmann, Olof Lemon och Oscar Bergström gjort sig mest kända. Bland kvinnliga elever kunna nämnas fröknar Rigmor Parsberg, som debuterade på kgl. operan hösten 1890, och Blenda Nilsson, som kreerade den kvinliga hufvudrolen i hans sista verk för scenen. Hallström blef äfven 1881 instruktör för sångscenen vid kgl. teatern och har såsom sådan förberedt mången debut därstädes.

Såsom tonsättare har Ivar Hallström utvecklat en särdeles rik verksamhet. Om han såsom sådan än icke äger den originela genialitet som t. ex. Söderman, så utmärker sig dock hans musik genom en varm känsla och melodiskt behag, ädelt innehåll och elegant form, hvarför han också gjort sig mycket känd och omtyckt i första rummet som sångkomponist. Hallström har också i ett annat afseende, på ett större fält, inlagt stor förtjenst. Han är nämligen, såsom hans biograf i Nordisk Familjebok påpekar, den förste som med någon sanning kan sägas hafva skapat en svensk nationalopera. Första steget på den vägen tog han med sitt 1867 å Kgl. Operan uppförda sceniska verk *Hertig Magnus och sjöjungfrun* och fullföljde denna riktning i *Den bergtagna*, hans populäraste och mest gifna opera, först uppförd 1874, och vidare i *Vikingarne*, uppförd 1877.

Till dessa tre operor likasom till hans operett *Den förtrollade katten* — uppförd 1869 å Kgl. Operan, där nästan alla hans dramatiska verk gått öfver scenen — har Frans Hedberg författat texten. Efter sistnämnda verk följde operetten *Mjölmarvargen* 1871 och samma år balletten *En dröm*, denna liksom balletterna *Ett äfventyr i Scottland* (1875) och *Melusina* (1882) komponerade i förening med hofkapellmästar C. Nordquist. En annan operett af honom, *Silfverringen*, uppfördes å Kgl. Operan 1880. År 1885 i februari framförde Hallström på scenen sin stora opera *Neaga* med text af »Carmen Sylva», den snillrika drottningen af Rumänien, hos hvilken Ivar Hallström var mycket väl anskrifven och vid hvars hof han under sina utrikes resor uppehållit sig som en gärna sedd gäst. Denna operas något dystra färg gjorde densamma mindre anslående och hindrade dess framgång. En annan opera af Hallström, äfven färdig sedan flere år tillbaka, *Jaguarita*, hvari hjeltinnan är indianska, har ej kommit till uppförande, såsom vi hört emedan uppsättningen skulle falla sig något dyr. Musik ur densamma har emellertid kommit ut.

Ett år efter »Neaga» framträdde på Nya teatern operetten *Aristoteles*, med text af P. Aréne och Alph. Daudet, en liten fin pjes med särdeles lyckad musik af Hallström, med hvars omarbetande han på sista året lär ha flitigt sysselsatt sig. Redan följande året, 1887 den 29 december, gjorde *Per svinaherde*, Christiernssons och Hallströms sagospel, en lyckad debut på Stora teatern. Denna pjes fick fira sitt silfverbröllop med scenen året därpå, hvilket äfven vederfors »Vikingarne» vid reprisen 1882 med hr Labatt som Rolf. Till Fr. Hedbergs skådespel »Stolts Elisif» 1870 m. fl. pjeser har Hallström äfven komponerat musik. Hans senaste uppförda större opera, *Granadas dotter*, gick öfver scenen på Kgl. teatern d. 26 nov. 1892 och upplefde tolf föreställningar. I denna opera visade Hallström betydande utveckling i orkesterbehandlingen. Såsom täflingsopera för invigningen af den nya Kgl. teatern 1898 skref han operan *Liten Karin*, som dock ej blifvit uppförd, men ur hvilken ett häfte sånger utkommit. I stället gafs vid nämnda invigning en af honom komponerad *Kantat* för soli, kör och orkester. Hallströms senaste verk för scenen är det »romantiska sagospelet» *Hin ondes snaror* i 3 akter med prolog; texten till denna, likasom till »Granadas dotter» af H. Christiernson. Operan uppfördes förra året först i Göteborg af Ranfts lyriska sällskap och strax därefter å Svenska teatern i Stockholm första gången d. 16 mars. Musiken vittnade om stor lifaktighet hos komponisten och innehöll flere vackra

och väl skrifna nummer. Hufvudrollerna i operan innehades ock af tonsättarens båda framstående elever Blenda Nilsson och Oscar Bergström. Hallström var i början af det året så frisk, att han reste ned till Göteborg för premiären därstädes, men sjuknade sedan på våren och sökte då bot vid Norrköpings kneippanstalt. Efter någon förbättring tilltog dock sjukdomen under sommaren.

Hallström har äfven skrivit flere kantater, af hvilka den äldsta och mest kända är den vackra idyllen *Blommornas andran*, prisbelönt af Musikaliska konstföreningen 1860. Texten till denna likasom en annan hans kantat *Herr Hjalmar och skön Ingrid*, är af Oscar Fredrik (vår nuvarande konung). Andra sådana sångverk af honom för kör och soli äro *Das Sonnenkind* (ord af Carmen Sylva), utförd 1884 å en Musikföreningens konsert, och *Upsala minne*.

Större på senare tid af honom skrifna sångverk äro, utom förut nämnda, *Skaldens hämnd*, utförd 1894 på en hans egen konsert; *Sången*, för basbaryton och orkester i deklamatorisk stil, uppförd 1896 å kapellm. Hennebergs konsert och sedan å en af de stora utställningskonserterna 1897, samt *Festkantat*, gifven i Riddarholmskyrkan i sept. 1897 med anledning af Oscar II:s 25 års-jubileum som regent. Kantaten utgafs året därpå i klaverutdrag af Musikaliska konstföreningen. Samma år omtalades att Hallström komponerat en Ballad, tillägnad hans vän, kammarsångaren Simonsen i Köpenhamn. *Sfinxen*, dikt af Carmen Sylva, för soli, kör och orkester är ock ett hithörande verk, utfördt 1898 af Musikföreningen härstädes.

De sånger han skrivit för en röst med piano äro talrika och ha utkommit dels i samlingar, dels enskildt. Af de förra må nämnas: »Drei ernste Lieder» (1877), »Minnen från Italien» (1878), »Sinaia-Album» (1881), »Fem norske visor», »Fyra sånger af Tope-lius», »Nya Sånger», »Sex sånger» o. s. v. Bland desse sånger hafva särskildt gjort sig omtyckta: »Sångarens hem», »Sensitiva», »Om kvällen», »Kung Erik och liten Karin», »Svarta svanor», »Der Sängler» (af förf. Carmen Sylva och tonsättaren tillägnad Arvid Ödmann) »Ich bin jung» (tillägn. Olof Lemon) m. fl. Af hans sångkvartetter för mansröster, »Dryckesvisa», »Drapa», »Hymn till Fosterlandet», är den först nämnda väl bekant såsom en af de yppersta sånger i den stilen, som finnas; äfven sångduetter och andra flerstämmiga mindre sångkompositioner eger man af tonsättaren. På senare tid (1898—1900) har af Hallström utkommit det illustrerade »musikaliska skämtet» för småfolk »Kajsa Rulta och hennes katt», ett par duetter »Motsatser», för sopran och baryton, och »Kvällstankar», för

sopran och tenor, samt »Fem sånger ur sagospelet »Hin ondes snaror». Vid den nyss skedda nationalsång-täflingen voro två af de prisbelönta tio sångerna komponerade af Hallström, nämligen »O, sköna land i höga nord» och »Sverige, fosterland, dig egna vi vår sång», med text till den första af J. E. Brunell, till den senare af hans elev Oscar Bergström.

I utlandet har Ivar Hallström mest gjort sig bekant genom »Den Bergtagna» (»Der Bergkönig»), som med framgång uppförts i Köpenhamn, München, Hamburg och Stuttgart, i först nämnda städer redan 1876; äfven kantaten »Blommornas undran» har med bifall mottagits i Kristiania, Leipzig och Frankfurt.

Vid världsexpositionen i Paris 1878 var Ivar Hallström kommissarie för den svensk-norska musikafdelningen och skötte denna befattning med mycken skicklighet och kraft. Han dekorerades då med franska hederslegionen och bar för öfrigt flere svenska och utländska ordnar. För några år sedan erhöill Hallström professorsvärdighet och var sedan 1881 ledamot af Göteborgs Vetenskaps- och Vitterhets-samhälle.

Med tonkonsten, som han omfattade med sådan kärlek och som var målet för hans lefnads verksamhet, sysselsatte han sig ännu på plågolägre under sina sista lifsdagar. Nyligen ha vi omnämmt den »Valse melancholique», som han komponerade under sin sista sjukdom och tillegnat sin läkare. Men detta var dock ej hans »sista musikaliska tanke». Efter denna följde, som det berättas, hans svanesång, en »Sång till min sjuksköterska», hvilken den varmhjärtade tonspektorn skref såsom en döendes tack till den som tråget vårdat honom under de sista månaderna af hans lefnad.

Ignace Paderewski.

Vår hufvudstad får i dessa dagar — så vidt inga oförutsedda hinder inträffa — tillfälle att för första gången höra den världsberömda pianisten Paderewski. Efter Anton Rubinstein har väl ingen pianovirtuos vunnit större rykte såsom sådan. Eugen d'Albert skulle visserligen kunna ställas främst bland nutidspianisterna i fråga om mångsidighet, gedigenhet och kompositionstalang, men Paderewski lär i sitt spel ha en särskild tjusningskraft, som hänrycker hans åhörare. Han är, skulle man kunna säga, bland pianisterna hvad Adelina Patti är bland sångerskorna, också liknar han henne däruti, att ingen af hans medtäflare inbärgat rikare skördar af sin konst och detta hufvudsakligen i dollar-landet, där Patti samlat det mesta af sina millioner.

IGNACE JEAN PADEREWSKI är född i Podolien d. 6 nov. 1860. Redan vid 7 års ålder började han taga pianolektioner af en lärare på platsen och blef 1872 elev vid konservatoriet i Varsjav. Han studerade därefter musik i Berlin för Fr. Kiel, Wüerst och H. Urban, hvarefter han företog en konsertresa i Ryssland, Sibirien, Slavonien och Rumänien, då han endast spelade sina egna kompositioner. Sedermera verkade han 1879—1883 såsom pianolärare vid Varsjav-konservatoriet. År 1884 begaf han sig till Wien för att ytterligare utbilda sig i pianospelet under ledning af Th. Leschetitzky och uppträdde där offentligt 1887, dokumenterande sig såsom en af sin tids förnämsta pianister. I Tyskland konserterade han sedan flerstädes, lät höra sig första gången 1889 i Paris och året därpå i London, därefter besökande Amerika. Öfverallt blef han mycket firad, isynnerhet såsom Chopinspelare.

Han har egentligen därpå haft sitt stamhåll i London men äfven uppehållit sig någon tid i Paris. Paderewskis kompositioner, de flesta för piano solo, ha vunnit mycket bifall, och en stor del af dem har utkommit i Berlin. Bland dessa må nämnas: *Konsert*, A-moll, för piano och orkester (op. 17), *Fantaisie polonaise* sur des thèmes originaux för piano och orkester (op. 19), *Sonat* för violin och piano (op. 13); för pianosolo: *Deux morceaux* (op. 1), *Elegie*, *Dances polonaises* (op. 5 och 9), *Introduction et Toccata*, *Chants du voyageur* (op. 8), *Album de Mai* (op. 10), *Variations et Fugue*, *Humoresques de Concert* (op. 14, 2 häften), *Dans le désert* (op. 15), och *Miscellanea* (op. 16, Legend 1 och 2, Melodie etc.). Op. 5, 8 och 14 n:o 1 (Menuett) finnas arrangerade 4-händigt samt äfven för orkester, violin och piano etc. Af sångkompositioner har man att märka: *Quatre Lieder* (tysk, polsk och engelsk text, op. 7), *Six Lieder* (op. 18, tysk text och engelsk d:o).

Från konstnärens första uppträdande i Amerika meddelar en tysk musiktidning följande skildring:

Paderewski konserterade första gången i Newyork under november 1892 i den stora, präktiga, flere tusen personer rymmande »Carnegies» musikhall» med biträde af Newyorks symfoniorkester. Hela staden hade under månader väntat på detta uppträdande, förebådadt af lysande reklaamer på både engelska och tyska — denna gången verkligen berättigade.

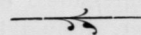
Andlös tystnad härskade i den fyllda salongen, där rika bländande toaletter beredde ögonfägnad. Då öppnar sig dörren från förmaket till konsertestråden och under lifligt bifall framträder den bleke, publiken redan med sitt yttre fångslande, virtuos. Med en blygsam, nästan

skygg men graciös bugning sätter han sig ned vid Steinway-flygeln. Hur Paderewski spelar? Utomordentligt, genialt och oförliknligt. Först föredrog han en af Chopins pianokonserter. En storm af bifall följde på det fulländade utförandet. Efter det ändlösa jublet spelade han med tjusande klangskönhet Liszts »Campanella». Därefter följde sex stycken af Chopin, däribland den stora Nocturnen i C-moll, valsen i Ciss-moll, den stora Etuden i C-dur och den berömda Ass-dur-polonäsen. Med hvilken underbar tonkolorit, med hvilken fin känsla spelade han icke den än elegiska, än dramatiska C-moll-nocturnen, med hvilken elegans, med hvilket tonraffinering, hvilken grazie i anslaget återgaf han ej den sköna Ciss-moll-valsens, hur stormade icke den mäktiga C-dur-Etuden fram för våra öron, hvilken alldeles ny dynamisk och rytmisk effekt nedlade han ej i de berömda mazurkorna, hvilken tonfyllighet, prägnans och sträng rytmisk ljud ej i den pompösa Ass-dur-polonäsen, som af de flesta pianovirtuoserna spelas alltför fort. I andra konsertafdelningen spelade Paderewski sin egen pianokoncert i A-moll. Denna konsert innehåller så mycket nytt och intressant i uppfinning och genomförande af dess tema liksom i bländande prydningssverk, att man efter åhörandet af densamma, så mästerligt föredragen som den blef, måste erkänna Paderewski äfven såsom en betydande komponist. — Hänförelsen öfver Paderewskis spel öfversteg alla gränser, och hans därefter följande turné i Amerika var ett enda sammanhängande triumftåg.

Paderewski har nyligen fullbordat en opera i tre akter, på hvilken han arbetat i flere år. Den bär namnet »Mauru» och behandlar ett slaviskt ämne. Libretten säges vara af en landsman till komponisten, enligt en annan uppgift författad af honom själf. Operan kommer troligen att först uppföras i Dresden.

Vi kunna tillägga att Paderewski äfven gjort sig känd som god lärare och en bland hans elever är vår härstädes verkande, framstående pianist, Lennart Lundberg. Paderewski är icke blott en stor konstnär utan ock en förträfflig människa med ett hjärta af guld. Hans frikostighet och välgörenhet är storartad och han visar sig mycket älskvärd i sitt umgänge med människor.

Med ovanligt intresse motses här den berömda pianistens första konserterande i den svenska hufvudstaden, och önskligt vore, om man äfven kunde få höra honom på Kgl. teatern spela några större verk med orkester. Tillfälle därtill torde kanske sedan icke så snart erbjuda sig.

Om kammarmusik.

Af H. RITTER.

Det finns personer, som intressera sig för musik i allmänhet, men icke speciellt för kammarmusik. Det är den stora hopen. Vidare ges det folk som gärna hör kammarmusik utan något klart »begrepp om tillverknin-gen» om jag så må säga. Detta är de äkta musikliebhaberna, de bästa och tacksammaste åhörarna, och tillika de som mest njuta af saken. För det tredje finns det sådana som intressera sig för kammarmusiken såväl till formen (arbetet) som med hänse-ende till utförandet; dessa utgöras af så kallade musikbildade laiker. För det fjärde har man folk, som endast ha intresse för hur musiken är »gjord.» Till dem höra mestadels konstnärer, komponister och kritiker. De sist-nämnda ha, som man väl bör beakta, den minsta njutningen. Slutligen ges det folk som af en händelse råka att komma med på en kammarmusikkon-sert och vanligen känna sig besvikna.

Äfven i musiken kan en hvar blifva salig på sin fason. Några värdera musiken efter den fantasi som fram-träder däri, andra efter dess känslu-uttryck, andra återigen efter finger-färdigheten. Många älska den musik som är en hjärnans produkt, andra den som är fingrarnes verk. Män-niskolifvets innersta uttryck är musi-ken; och denna finner sitt uttryck i de mest skilda former: den enskilda personens subjektivt-individuella upp-fattning, virtuositeten på särskilda in-strument, det objektivt opersonliga slaget, musikskapandet efter bestämda lagar som likna oomkullkastliga dog-mer, den färgrika, prunkande orkester-musiken, programmusiken, den intima musiken, kammarmusiken, militär-marsch-musiken, manssången, folk-visan, konstnsången — alla dessa mu-sikföreteelser ha sina andliga, sociala, ja, till och med lokala förutsättningar. Musiken är lika mångartad som män-niskosjälens själf. Gifves det icke på jorden omkring 360 trosformer (jag menar religiösa konfessioner); hvem vill då afgöra, om den ena eller andra är den rätta, bästa eller rent af mest praktiska? Utan tvifvel ha de tradi-tionella formerna undergått förändring äfven genom sociologiskt inflytande likasom genom starka individualiteter, hvilkas psykologiska egendomlighet alldeles särskildt medverkat till konst-utvecklingen.

Hur står det nu i våra dagar till med kammarmusiken, på hvars om-råde våra stora klassiker från 18:de och tondiktare från 19:de århundradet, som tagit musiken på rent allvar, ska-pat så många oförlikneligt sköna sa-ker? Är sinnet för kammarmusik, hvilket förr härskade i enskilda, högt bildade familjer, ännu till finnandes i

samma grad? Nutidens förhållanden visa oss, att aldrig förut det koloris-tiska, speciellt situationsmålande mo-mentet i konsten utvecklat så stor makt som i våra dagar. Den färg-rika orkestern har tagit öfverhand öfver den musik, som vi beteckna så-som kammarmusik. Man kan lätt på-visa hur processen från förra århun-dradets kammarmusikepok till den or-kesterns massmusik, hvilken i den mo-derna programmusiken firar verkliga orgier, försiggått. För att förstå kam-marmusikens öde, får man taga i be-traktande musikutvecklingens förlopp i förhållande till utvecklingen hos det mänskliga sällskapslivet. I ej ringa grad ha förändringarna i det mänskliga kulturlifvet, speciellt vår tids sällskaps-lif, bidragit till att mer eller mindre tränga tillbaka kammarmusiken. Men ju mer det sjäslif utvecklar sig, hvil-ket kan betraktas som en ny känslu-process, hänvändningen till tondiktarens intimitet, dess mer skall kammarmusi-ken florera. Våra dagars musik har öfvervägande vändt sig från salen (camera) i hemmet till de stora kon-sertsalarna, trädgårdarne, gatorna, hand i hand med sällskapslivet, som mer utvecklar sig i offentligheten än i familjen. Världen är genomdränkt, ja, mångenstädes öfvermåttad med mu-sik, — en musik, som är beräknad på massorna, frambragt genom mas-sorna. Därtill är programmusiken och det ovanligt starka framträdandet af det karaktäristiska ett kännetecken på den moderna tonkonsten. Denna före-teelse förklarar kammarmusikens ställ-ning. Men den konstnärssjäl, som icke vill förlora sig i de moderna or-kesterslaktningarnas infernaliska larm, törstar efter framräckandet af den musikaliska kost, som renast och ädlast framträder i kammarmusikens verk. Om än denna längtan hos en och annan tonkonstnär ej är ett sym-tom till en mera djupgående åtrå efter kammarmusik hos vår tid — ty vi stå nu alldeles gifvet slagna i den mu-sikaliska massmusikens och militär-musikens bojer — så förnimmas dock redan å andra sidan tydliga röster, som tala för kammarmusiken och mana till att icke allt för mycket undanskjuta eller förtrampa detta tonkonstens fi-naste blomster.

Om kammarmusik har skrifvits åt-skilligt. Så af förf. i hans »Skizzen und Studien», vidare af A. Eccarius-Sieber i tidskriften »Kammarmusik» uppsatsen »Zukunftsmusik», däri, kan-ske väl optimistiskt, han anser »kam-marmusiken för den närmast väntade framtidsmusik». På liknande sätt yttrar sig d:r Karl Starck i »Deutsches Wochenblatt»: »Men jag förmenar, att äfven för musiken en tid skall komma — eller rättare är redan inne — då Wagners sträfvan efter det oerhörda i all konst skall lämna plats för det som är mera verkande på

känslan, mera begränsadt, fint och intimt; icke utan skäl är kärleken till kammarmusiken, som redan ge-nom sitt namn antyder att den ej rätt passar för de stora konsertsalarna, stadd i ständig tillväxt». Och ytter-ligare säger han: »Likasom i måleriet, arkitekturen (dekorationen inomhus) och skaldekonsten denna sträfvan ef-ter det intima redan länge gjort sig bemärkt, skall det äfven blifva fallet i musiken».

Oscar Bie säger i sin bok »Das Klavier und seine Meister» några ord som äro betecknade för kammarmusi-ken: »Och nu vill jag ställa pianot främst, icke i konsertsalen utan i hem-met, där man i skymnings- och afton-stunden kan gifva sina små konser-ter». Vidare säger han: »Ett titaniskt trots ligger i operan att vilja bygga berg af sanden. En stormvind, ett segerrus bevingar detta experimenter-nas experiment. Då komma de stun-der, under hvilka vi fly till kammar-musiken vid hemmets hård, i hvilken musik vi finna allt lif stort och helt inneboende, emedan det skildrar sig själf och icke behöfver en främmande apparat».

Kammarmusiken är alltså den art af tonkonst, hvilken framställes i ett mindre rum med små medel och som väl i främsta rummet bereder njut-ning åt de utförande. Redan däri, att en hop människor sitta tillsam-mans på täta stolar i en kvaf och osund luft, ligger ett hinder för rätt musikalisk njutning. Publikens fria gruppering, såsom i familjekret-sarna, vore bättre på sin plats vid njutande af kammarmusik. Jag me-nar: den ljusstrålande, eleganta, af en publik i fina toaletter fyllda kon-sertsalen strider mot kammarmusikens väsende. I synnerhet gäller det sagda om kammarmusik för ett stråkinstru-ment och piano, mindre afser det kam-marmusikverk för ensemble af stråk-och blåsinstrument. Annorlunda för-håller det sig ock i en stor sal med instrumental-solistiska tonstycken af öfvervägande homofont skriftsätt.

Kammarmusiken är ingen »folk-musik» och blir det väl knappast, ty den är ju till och med för bildade musiker en mindre lätt kost, som fordrar och förutsätter kunskap och andligt samarbete. Kammarmusikens förutsättning är sålunda familjelifvet i bildade kretsar, hvilka idka allvarlig tonkonst. Den drager sig undan den nya musikriktningens kretsar. Må också massorkesterns musik utveckla sig hur den vill, men må vi också gynna kammarmusiken och gifva den sin fulla rätt. Detta göra vi därige-nom att vi skydda densamma och bilda sällskap eller sammanslutning för att åt de konstnärer, som utöfva den, bereda och garantera de medel, som för vinnande af goda kammar-musik-prestationer äro af nöden. Kam-

marmusikens konstnärer skola icke komma tillsammans hur det faller sig, utan öfva flitigt samarbete. De skola ingå ett slags andligt äktenskap, vara ett hjärta och en själ.

Följetong.

Tre bekanta gamla musikmästare.

Skizz af
Elise Polko.

(Slut.)

Helt och hållet kastade han visserligen icke slevven ifrån sig, vår Carl Friedrich Zelter; för öfrigt blef alltid något af byggmästaren i och hos honom. Men att han öfvergick till det stora musiker-gillet, och där ganska snart blef en mästare, veta alla som aldrig så litet frågat efter denna oss så kära konst. Den vördige Fasch, den bekante stiftaren af sångakademien i Berlin, blef hans lärare. Göthes skaldestycken inspirerade honom till kompositionsförsök. Senare, då han blef dirigent vid sångakademien, skref han äfven flerstämmiga koraler, motetter och psalmer; men priset bland alla hans skapelser tillvann sig dock samlingen af de verkligt glada sånger, hvilka tyvärr i våra dagar synas alldeles utdöda. Hvar finner man bland de nyare kompositionerna i den komiska genren sånger, hvilka kunna ställas vid sidan af t. ex. Zelters »*Invocabit, wir rufen laut*» eller med »*S:t Paulus war ein medicus*». Bakom masken af den lärda graviteten, skrattar det bästa, det gladaste hjärta oemotståndligt emot oss; den upplifvande verkan af dessa sånger är ofelbar. Zelters första kompositioner syntes snarare vara en produkt af ifriga studier, än utgjutelser af hans friska egendomliga väsen. Det varma, goda och glada hjärtat hos Zelter var det som i synnerhet var fängslande hos honom; där nu detta hjärta gjorde sig gällande, blef alltid intrycket mäktigt, då blef en hvar meddragen, antingen man ville det eller icke. Själfva åldfader Göthe kunde icke motstå denna natur, såsom man finner af Göthes brevväxling med Carl Friedrich Zelter, i hvilken byggmästaren själf rest sig den oförgångligaste minnesvärd.

Om de här nämnda gamla mästarne vilja vi endast tillägga följande: Franz Benda, född 1709, dog i Potsdam 1786 och lefde i Berlin från 1732, där han 1771 efterträdde Graun som konsertmästare. — J. F. Reichardt,

bekant komponist och musikskriftställare, föddes 1752 i Königsberg och dog 1814 i Giebichenstein nära Halle. I början af 1790-talet besökte han Sverige och uppehöll sig en tid i Stockholm. — C. F. Zelter föddes 1758 i Berlin, där han var dirigent för sångakademien och dog 1832. Han var, som bekant, Mendelssohns och A. F. Lindblads lärare i kontrapunkt.

Musikpressen.

På Abr. Lundquists förlag har utkommit:

för piano, 2 händer:

Svenska Folkmelodier, arrangerade af Hedda Bildt. Pr. 1 kr.

PINET, THEODOR, *Saisongens vals*, H. K. H. Prinsessan Ingeborg underdånigt tillägnad. Pr. 1 kr.

för violin och piano:

PETERSON-BERGER WILH.: *Sonat*. Kr. 6.

för en röst med piano:

BESKOW, JOHN H.: *Tre visor* till ord af Axel Karlfeldt. Pr. 75 öre.

ROOS, ANNA M.: »*Fyra små grisar*» jemte andra visor. Pr. kr. 1.25.

för tvenne röster:

Favorit-Duetter, 6:te samlingen. A. M. MYRBERG: N:o 3 »*Aftonklockan*», 75 öre, N:o 4 »*Fogelsång*» 50 öre; JUL. WIBERGH: N:o 5 »*Qvällen*»; N:o 6 »*På sångens jublande vingar*», à 75 öre.

Unisont eller för flere röster:

Svenska nationalsånger, prisbelönade vid täflan för erhållande af en Folksång för Sverige, arrangerade för unison sång med pianackompanjement (eller pianosolo), för blandad kör samt för manskör, utgifna af Jul. Wiberg. Pr. kr. 1.50.

Af dessa oss sent tillkomna musikaler intager Peterson-Bergers stora sonat främsta rummet. Efter det hastiga påseende vi hunnit egna den samma synes vignettens nordiska slingornament antyda karaktären hos verket, som genomfläktas af nordisk folktän och till en del påminner om Grieg. Då duetten troligen kommer att spelas på tonsättarens snart förestående konsert, få vi närmare yttra oss om den samma, hvars innehåll består af fyra delar: I. Ett kort Lento och Allegro moderato samt Allegro vivo; II. Adagio och Andante molto appassionato, omvexlande; III. Scherzando, molto moderato; IV. Vivo con grazia, mot slutet afbrutet af korta Lento-, Adagio- och Allegrettosatser.

Folkmelodierna för piano äro enkelt satta och de välbekanta melodierna förenade med öfvergångstakter till ett sammanhängande potpourri. — Sångerna af A. Roos och J. Beskow äro i komisk folksivestil, satta för låg röst. Sång-duetterna af de kända tonsättarne äro melodiska och lätta att utföra.

Myrbergs angifva att texten är författad af tonsättaren.

»Svenska Nationalsånger» äro, som bekant, frukten af den på hösten 1899 utfärdade inbjudningen till pristäflan. Ingen af de inlemnade 116 sångerna tillerkändes pris, men sedan uttogos 10, de för bäst ansedda, hvilka föres publicerades i »Dagens Nyheter», sedan spelades af gardesmusikerna på Hasselbacken, slutligen nyligen här och annorstädes i Sverige framförts af sångkörer och nu såsom prisbelönta efter denna uppvisning föreligga i ofvannämnda häfte. Nedanstående n:o 2 och n:o 6 tycktes vid utförandet i Stockholm och vid publikens omröstning här vunnit mesta bifallet. Här följa tonsättarnes namn och sångernas begynnelsestrofer med textförfattarnes namn inom klammer. Alice Tegnér: n:o 1 »*Hell vårt land*» (Alice Tegnér); n:o 2 »*Du svenska bygd, du hem i nord*» (Gösta); n:o 3 Ivar Widéen: »*Hör hvad budskap vinden bringar*» (W. Nordin); n:o 4 Aug. Enderberg: »*Sverige, du vår gamla moder*» (Fr. Hedberg); n:o 5 L. A. Lundh: »*Hell, hell vårt land*» (K. A. Mellin); n:o 6 Ivar Hallström: »*O sköna land i höga nord*» (J. E. Brunell); n:o 7 Alice Tegnér: »*Du ärorika fosterland*» (efter B. E. Malmström); n:o 8 Ivar Hallström: »*Sverige, fosterland, dig egna vi vår sång*» (O. Bergström); n:o 9 A. Enderberg: »*Du moders land, du faders land*» (efter —ck); n:o 10 Henrik Heimer: »*Sverige är mitt allt på jorden*» (Har. Jacobsson). Ett bihang i häftets slut innehåller »*Du gamla du friska*», satt unisont samt för blandad kör och för manskör.

I häftets början finnas porträtt af nationalsångkomjans ledamöter: Odert von Schoultz, Jos. Nordgren, Hj. Blomgren, Karl Möller, A. W. Elfström samt af prisnämnden: A. M. Myrberg, Jul. Wiberg, Herm. Berens och slutligen af de ofvannämnda prisvinnarne.

Från scenen och konsertsalen.

Kgl. teatern. April 1, 13 VERDI: *Rigoletto* (Gilda: frk. Carlström, deb.). — 2, 10, 14 ADAM: *Konung för en dag* (Nemea: fru Hellström; Zelida: frkn Lindegren, Hallström; Zephoris, Mossul, Kadoor, Piffear, Zizel: hrr Malm, Lundqvist, Sellergren, Henrikson, Grafström.). — 7, 6:te *Symfonikonserten* 1. Alb. Rubenson: »*Drapa*», konsertouverture; 2. Mendelssohn: *Symfoni* n:r 3, Amoll; 3. Tor Aulin: *Tre sånger för baryton* (hr Forsell) och orkester; 4. Chr. Sinding: *Rondo infinito* för ork.; Beethoven: *Symfoni* n:r 5, C moll. — 8. MEYERBEER: *Hugenotterna* (Raoul: hr Ödmann). — 9. BOITO: *Mefistofeles*. — 11. AUBER: *Fra Diavolo* (Zerlina, Pamela: fru ar Lindberg, Jungstedt; Fra Diavolo, lord Kockburn, Lorenzo, Mattheo, Giacomo, Beppo: hrr Ödmann, Elmblad, Malm, Grafström, Söderman, Henrikson). — 13. GOUNOD: *Faust* (Margareta, Martha, Siebel: fru ar Lindberg, Strandberg, Karlsohn; Faust, Mefistofeles, Va-

lentin, Wagner: hrr Nyblom, Sellergren, Lundqvist, Grafström). — 15 VERDI: *Aida*.

Vasa-Teatern. April 1—3, 6 STRAUSS: *Ländlerlappen*. — 4 PLANQUETTE: *Corneilles klockkor*. — 10—15 LOUIS GANNE: *Gycklarbandet*, opera comique i 3 akter af Maurice Ordonneau, fri öfvers. af E. Wallmark. (Grefve des Etiquette, markis de Liban, baron de Valengoujon, André de Langeac, Bernadin: hrr Sjöberg, Björklund, Henning, Svenson, Lund; Malicorne (cirkusdirektör), Boisleuri (Pajazzo), Pingouin (Herkules), värdshusvärd: hrr Ringvall, Bergström, Schücker, Ander; Markisinnan, fru Bernadin, fru Malicorne, Marion (kvinl. atlet), Suzanne (lindanserska), Pinsonnet: fru Wahlbom, frkn Grönberg, Grünberg, Berentz.)

Svenska teatern. April 8, 14 WEBER: *Preziosa* (matiné).

Musikal. akademien. April 3 *Nationalsång-konsert*. Dirigenter: hrr Jul. Wiberg, John Ullstedt. Biträdande: Kör af omkr. 150 man, Göta gardes musikkår. — 7 BELLMANSKÖRENS vårkonsert. Biträdande: fru D. Möller, hrr Åke Wallgren, V. Wiklund. Dirigent: hr H. Berens. — 14 *Matiné* af sängsällskapet O. D. från Upsala. Biträdande: Kgl. hofkapellet. Dirigent: Dir. Mus Ivar Hedenblad.

Vetenskapsakademien. April 12. *Romansafon* af frökn. VALBORG SVÄRDSTRÖM. Biträdande: hr W. Stenhammar.

Östermalms kyrka. April 5 konsert till förm. för frimurarebarnhuset. Biträdande: fruor Östberg, Hellström, hrr Lundqvist, Malm, Sellergren, C. Lejdström, k. hofkapellet. Haydn: »Skapelsen», oratorium.

Kgl. operan har under förra hälften af denna månad hufvudsakligen gjort sig bemärkt med en symfonikonsert påskdagen, samt 300:de representationen af Gounods »Faust». Hr Ödmann, som egentligen varit Arnoldsons närmaste och bäste efterträdare i titelrolen, blef i sista stund hindrad att uppbära densamma. Symfonikonsertens program, med Mendelssohns A moll- och Beethovens C moll-symfonier, hade troligen mer än det vackra ändamålet att med konserten förstärka hofkapellet pensionskassa, lockat en fulltalig publik. Mendelssohns »skotska» symfoni, till hvars begynnelsestema han fick idén vid ett besök i Edinburg 1829, hör till de sköna tonskapelser, som, trots Mendelssohns tillbakasettande i vår blaserade tid med dess smak för orkesterfurioso, icke kan hos den stora musikkännsliga publiken förlora sitt värde. Det är öfverflödigt att närmare påpeka denna symfonis förtjenster i dess särskilda nummer likasom innehållet af Beethoven-symfonien. Beträffande dennas början anse vi ännu att fermaterna i begynnelsetakterna betinga ett mera långsamt och pregnant tempo i dessa. Symfonierna likasom konserten i sin helhet utfördes i öfrigt förträffligt af kapellet under hr Nordqvists ledning och hr Aulins i hans egen komposition. Denna utgjordes af tre sånger ur Jul. Wolffs lyriska dikt »Tannhäuser», alla mycket uttrycksfullt sjungna af hr Forsell. Den första sången »Der Lenz ist gekommen» och den sista, »Unter dem Helme», äro af liflig till stormande karakter, den mellersta mera stilla erotisk. Till dessa har hr Aulin fogat ett särdeles fint och intressant orkesterackompanjement. Sindings Rondo, tecknande en berserks kraft och stordåd, med stöd

af ett Holger Drachmanns poem, är ett mycket underhållande orkesterstycke i nutidsstil. Konserten inleddes, såsom hyllning å nyligen aflidne dir. Alb. Rubensons minne med hans konsertuvertyr »Drapa», ett väl arbetadt orkesterstycke, byggt på nordisk folkton. Konserten framkallade varmt bifall af publiken.

Vasateaterns sista nyhet är, som namnet antyder, något beslägtad med cirkusföreställning. Emellertid innehåller musiken rätt vackra saker, såväl soli som duetter och ensembler — trior, kvartetter, marscher o. a. körsånger. Fyra väl komponerade och utförda balettnummer ingå i pjesen, som med alla sina upptåg ej är på något sätt stötande. Bland de sjungande tages första priset af fröken Grünberg, en mycket behaglig lindanserska, hvilken likasom Mignon slutligen befinnes tillhöra en förnäm släkt. Näst efter henne må hr Bergström nämnas, men äfven frk Grönberg, hrr Schücker och Svenson äro lyckade i sina partier.

Fröken Svärdström sjöng för fylld salong på sin soaré. Hennes vackra röst och uttrycksfulla sång äro här förut framhållna och tycks göra henne till publikens favorit. Programmet upptog sånger af A. F. Lindblad, Söderman och Stenhammar, 16—20 st. Stämman och föredrag lämpade sig dock ej lika väl för alla dessa sånger, af hvilka några fordra en kraftigare och fylligare röst. Hr Stenhammar utförde ackompanjementet med vanligfiness. Ett par pianonummer af honom skulle ha beredt liflig omvexling i programmet. Bifallet under aftonen var särdeles lifligt.

De upsaliensiska O. D.-sångarnas konsertmatiné inleddes med Mendelssohns »Antigone»-musik, af sällskapet förut här framförd. Detta verk innehåller, om än stilen i musiken ej rätt motsvarar det antika ämnet, en mängd vackra saker, speciellt körer, sådana som den första och framför allt Bacchus- och Eros-körerna. Programmet upptog vidare en finsk, en norsk och en svensk folkvisa, den senare, »Det var en söndagsafton», utmärkt bearbetad af dr Svedbom och som slog mycket an. Till slut sjöngs Riccius' »Muntra musikanter» och O. Lindblads »Till skogs» samt »Ångbåtssång», hvartill efter rikt bifall och framropningar kommo Kapfelmans »Vårsång», Lange-Müllers serenad och Björneborgarnes marsch. Orkesternumren, de sedvanliga, utgjordes af uvertyren till »Vattendragaren» af Cherubini och en fint instrumenterad pjes, »Dans les bois» af B. Godard.

Bellmanskörens konsert med program af Bellmans sånger och sånger af August Söderman, sjungna af fru Möller, gafs oss ej tillfälle att bevista.

Musiknotiser

från hufvudstaden och landsorten.

Kgl. operan. Gounods populära opera »Faust» gafs d. 13 d:s för 300:de gången å denna scen. Operan gafs 1:a gången d. 5 juni 1862, 100:de gången d. 11 juni 1873, 200:de gången d. 14 sept. 1888. Personalen i operan har vid dessa föreställningar varit följande: Faust, Mefistofeles, Valentin, Wagner, Margareta, Siebel, Martha utfördes

1:a gången af hrr Arnoldson, Willman, Arlberg, Sandström, M:lle Andrée (fru Stenhammar), fru Charl. Strandberg, M:lle Lublin (sed. fru Ruben);

100:de gången af samma manliga artister samt frök. Signe Hebbe och M:lle Agnes Jacobsson i Margaretas och Marthas partier. Siebel: fru Ch. Strandberg.

200:de gången af hrr Lundmark, Nygren, Lundqvist, Malmjö, frök. Selma Ek, frök. Anna Karlsohn, fru W. Strandberg. Personalen vid 300:de föreställningen synes under rubriken »Från scenen och konsertsalen» i detta nummer.

Aulinska kvartettens 5:te och sista kammarmusiksoaré eger rum d. 19 d:s i Vetenskapsakademiens hörsal.

Ignace Paderewski gifver d. 22 april konsert i Musikaliska akademiens stora sal.

Väntade konserter. Till sönd. d. 21 förbereder fru *Dagmar Möller* en matiné i Johannes' kyrka till förmån för Jacobs och Johannes' församlings skollofskolonier. Vållvillig medverkan har utlofvats af fru Math. Jungstedt, hrr Em. Sjögren och Tor Aulin — Herr W. Peterson-Berger ämnar d. 25 d:s i Vetenskapsakademiens hörsal gifva en konsert med program af endast hans egna kompositioner.

Professor Ivar Hallström och Carmen Sylva. Drottning Elisabeth af Rumänien var med beundran och tillgifvenhet fästad vid prof. Hallström, hvilken, som bekant, satt musik till flere af hennes dikter och hvars opera »Neaga», med text af Carmen Sylva, blifvit uppförd på hofteatern i Bukarest. Drottningen har genom ett personligt telegram till kungarikets representant härstädes, generalkonsul Möller, uttryckt sin önskan, att vid tonsättarens begravning må å drottningens vägnar på kistan nedläggas en praktfull krans, helhvitt och med hvita sidenband, hvarå i silfverbokstäver anbringas orden:

»Aus dankbarem Herzen.

Elisabethh.»

Violinisten Sven Kjellström har enligt musiktidningen *Le Monde Musical* gifvit i Paris d. 16 febr. en intres-

sant konsert med mycken framgång. Herr Kjellströms utförande af Bach, Grieg, Lago, Alfvén m. fl. får i nämnda tidning de amplaste loford.

Prof. Hallströms jordfästning egde rum den 16 dennes kl. 3 e. m. i Klara kyrka, hvars kor var rikt upplyst och prydt med palmer samt levande växter och sedan ytterligare med många dyrbara kransar då kistan med den aflidnes stoft anlänt. Under orgeltonerna af Carl XV:s sorgmarsch af Nordqvist inbars kistan.

Praktfulla kransar hade sändts från konungen och drottningen, från kronprinsen och drottningen af Rumänien, Musikal. akademien, Kgl. teaterns direktion, från Kgl. teaterns och från Vasa-teaterns artister, Musikaliska konstföreningen samt från den aflidnes närmaste, från vänner och lärjungar etc. Kyrkoherde Strandell förrättade jordfästningen, framhållande hur prof. Hallström till glädje och upplyftning för medmänniskor förvaltat sina rika gåfvor i en ädel tonkonsts tjänst. Under högtidligheten sjöngs från läktaren, utom den vanliga begrafningssalmen, prins Gustafs vackra psalm »Mina lefnadstimmar stupa», omväxlande af tenor och sopran med blandad kör, vidare utfördes Mozarts »Ave verum», samt ett Largo af Spohr, speladt af hofkapellets medlemmar. Solopartierna sjöngs af hr Malm och fru Östberg, i kören deltog flere operaartister. Hofkapellm. Nordqvist anförde det hela. Orgeln uppstämde till slut Chopins sorgmarsch vid kistans utbärande ur kyrkan, hvarefter den dödes kvarlevor fördes till krematoriet.

Nya annonstaxor. Nyligen har utkommit *Skandinavisk Annonstaxa* 35:e uppl., utgifven af S. Gumælius, och *Svensk Annonstaxa* 10:de uppl., utgifven af Svenska telegrambyråns annonsafdelning.

Göteborg. På Stora teatern har, af pjäser med musik, under denna månad uppförts »Regina von Emmeritz» och »Bröllopet på Ulfåsa». Svenska Musikerföreningens orkester från Stockholm har d. 13 o. 14 april gifvit konserter härstädes. På den första gafs under hr Stenhammars direktion: Alfvén: Symfoni, D-dur; Stenhammar: »Florez och Blanzeflor», ballad, (hr Forsell); under hr Aulins ledning: L. Norman: konsertuvertyr, Em. Sjögren: »Der Gräfin Fluch» (hr Forsell) och suiten »På vandring». Å andra konserten utfördes: Bach: Suite, D-dur; Beethoven: Pianokonsert, Ess-dur (hr Stenhammar); Wagner: »Wotans afsked» ur »Valkyrian», »Siegfrieds död» ur »Götterdämmerung», Sång: »Im Treibhaus» och »Träume» (hr Forsell) samt Förspel till »Mästersångarne».

Norrköping. Den 2 april gafs å Stora hotellet konsert af sångerskan fröken Emma Skärlén jämte violinisten fru Munthe-Sandberg och pianisten fröken Märtha Ohlson, alla tre, såsom bekant, från Stockholm. Den förstnämnda sjöng en aria ur »Samson et Dalila» samt sänger af Grieg och Kjerulf, därjämte utfördes en sonat för violin och piano af Grieg, ett andante för violin af Sjögren och pianosaker, däraf särskildt konsertvals af Moszkowski inbringade fröken Ohlson rikt bifall. Publikerna var ej talrik men, såsom applåder och inropningar visade, tacksam mot konsertgifvorna, hvilka af kritiken erkändes såsom ganska framstående artister, hvar och en i sitt fack.

Gefle. Såsom gemensamma sänger vid utställningskonserterna i sommar har öfverstyrelsen för Norrlands sångarförbund, med ledning af de från olika lokalafdelningar inkomna förslagen, uppställt till inöfning följande sänger: Hör oss, Svea, Vårt Land (af Josephson), Du, som världar (Stridsbön), Jag vet ett land, Stilla skuggor, Björneborgarnes marsch och kör ur »Vikingarne» af Hallström (finnes i n:r 1 af Åkerbergs kvartettsamling Orpheus). Förutom nämnda nummer kunna några af de vanliga marschererna o. d., såsom Dåne liksom åskan, Vintern rasat ut m. fl.

Hela kören, bortåt 300 man, medverkar vid utställningens öppnande den 15 juni, hvarvid skall sjungas dels en för ändamålet af Dörling komponerad sång till ära af K. Fallström, dels Du gamla, du friska, unisont.

Från våra grannland.

Kristiania. April 1—14. Nationalteatern gaf annandag påsk en symfonikonsert med biträde af frök. A. Scharffenberg och d. 14:de sista symfonikonserten. Å Centralteatern har Lindens operasällskap uppfört under april »Regementets dotter», »Figaros bröllop», »På Sicilien», »Pajazzo», »Carmen», »Traviata», »Rigoletto» och »Barberaren», i de tre sistnämnda med ungerska hofoperasångaren Desider Arányé som gäst, en lyrisk tenor, som med behaglig röst gjort lycka på tyska scener. Annandag påsk gafs en konsert till förmån för kapellmästare Speratis enka med biträde af fru Gröndahl och Joh. Dybvad, frök. Marie Poulsen samt hrr Martin Knutzen och Aber. Samma dag gaf 2:a brigadens musikkår, med hrr Ole Olsen och Alme som dirigenter en »rysk» konsert, hvars program upptog kompositioner af Tschaikowsky, Rubinstein, Borodin och Glinka samt ryska folksånger för sopran och stråkorkester, då fru Dagmar Lund medverkade som solist. Påskdagen gafs en kyrkokon-

sert med biträde af frkn Asta Larsen Gera, Gerda Frisch och Math. Keyser samt hrr Alb. Arveschou, Th. Allum och Carl Carlander. D. 11 d:s konserterade här Henry och Karen Bramsen, hvilka assisterades af fru Lalla Wiborg Scott-Hansen och pianisten Eyvind Alnäs. — Vid Langes kvartetts 4:de kammarmusiksoaré d. 13 upptog programmet: 1 Tschaikowsky: Stråkkvartett, D-dur; 2 Mozart: Trio för piano (frök. Hildur Andersen) altviol och Klarinett; 3 Sgambati: Pianokvintett, G-moll. — Eldoradoteatern har i april uppfört »Vermländingarne», »Prinsessan Lili» och »Den svaga sidan».

Helsingfors. April 1—12. De större teatrarna ha fortfarande haft dramatisk repertoar till dess nyligen på Alexandersteatern Wiener-opera- och operettsällskapet börjat uppföra operetter, hvaraf hittills gifvits »De små lammen» af Varney och »Beckers historie», operett i 1 akt af Offenbach. Påskdagen gáfvo operasångaren A. Ojanperä och dir. O. Merikanto konsert i Nya Kyrkan. Den 3 april konserterade hr A. Silotti och A. Wierzelowicz i universitetssalen. Under påsken gaf äfven violinvirtuosen Willy Burmester en kyrkokonsert med biträde af Filharmon. orkestern under dir. Kajanus ledning. Endast kompositioner af J. S. Bach utfördes, däribland konsert i E-dur och Ciaconna.

Köpenhamn. April 1—14. Kgl. teaterns spellista har af pjäser med musik denna tid upptagit »Bajader», »Lamia», »Vifandaka», samt baletten »Thrymskviden», På Kasinoteatern har fru Anna Norrie fortfarande gäst i »Lyckobarnet». Långfredagen utfördes i Marmorkyrkan Händels »Messias». Den 9 och 10 april gafs »Prinsessan Marias välgörenhetskonserter», den första börjande med orkesternummer, hvarpå följde sänger, utförda af hrr Simonsen och Holger Dahl, fru Anna Norrie och hr Peter Fjelstrup, därefter upptog programmet »Nitouche». Den andra soarén hade dramatiska scener att bjuda på. Den 14 dennes gaf hr C. Nielsen-Ruben i Konsertpalatsets stora sal en orkesterkonsert med biträde af don Francesco de Souza.

Från andra land.

Fröken Aino Achté, den i Paris så högt uppburna finska sångerskan, skall inom kort ingå äktenskap med juris professor Renvall vid universitetet i Helsingfors. Hon kommer dock att fortfarande stanna kvar vid Stora operan i Paris.

Dresden. Nyligen gafs å en symfonikonsert af Kungl. kapellet såsom

nyhet en suite för orkester »Episodes Chevalleresques» af Chr. Sinding. Det af fyra satser bestående verket säges vara glänsande och karakteristiskt instrumenterad men i uppfinning mindre originellt än komponistens föregående verk.

Vår musikbilaga.

Musikalbum XIV kommer att till årsprenumeranterna sändas med nästa nummer. Detsamma innehåller följande värdefulla pianostycken: *Impromptu-Scherzo* af Gustaf Hägg, *Piano-*

stycke af Theodor Kirchner. *Menuett* af E. N. Méhul samt sång: »Se'n jag dig såg», för baryton, af A. M. Myrberg.

Svensk Musiktidning

Nordiskt Musikblad. — 21:sta årgången. — För hvarje musikaliskt hem,

utgifves 1901 efter samma plan som förut, innehållande *populär läsning i Musikaliska ämnen, porträtter med biografier och musikbilaga*. Tidningen utkommer såsom förut två gånger i månaden (utom juli—aug., »den döda säsongen») till ett pris af 5 kronor pr år, lösnnummer 25 öre. Prenumeration sker här å *Expeditionen, Kungstensgatan 56, 3 tr., i bok- och musikhandeln, å posten och tidningskontor. I landsorten* prenumereras bäst å *posten*.

Obs.! Nyttan af en musiktidning för musikbildningen i hemmet torde ej kunna bestridas. Framför dagliga tidningar eger en sådan fördelen att den förövaras och bildar, så att säga, en musikhistorisk uppslagsbok. Rätta platsen för utgifvandet af en musiktidning är hufvudstaden, der musiklifvet är högst och rikast utveckladt. Svensk Musiktidning meddelar ock en kontinuerlig redogörelse för musiklifvet i vår hufvudstad, i landsorten samt i Norges, Finlands och Danmarks hufvudstäder, utförliga biografier med fina porträtt, instruktiva artiklar, följetonger m. m. Musikbilagan innehåller verkligt god musik.

Illustrationer: i N:o 1 porträtt af Otto Lindblad (med namn- och not-facsimile); *Chrotta* (stränginstrument från en forngraf); *Svensk Nationalsång* (kvarlett). — Porträtt i N:o 2: Carl Lejdström; N:o 3 Georg Anthes, Georg Schneevoigt, Charles Gregorowitsch, Giuseppe Verdi, Adolf Lindblad; N:o 4 Dagmar Möller, Axel Rundberg; N:o 5 Kurt Sommer, Teresita Carreno; N:o 6 Albert Rubenson, Henry Bramsen; N:o 7 August Söderman.

J. G. MALMSJÖ

Kongl. Hofleverantör.

Pianofabrik.

GÖTEBORG,

Etablerad 1843.

21 första pris bland hvilka **Guldmedalj**

Malmö 1896 och Stockholm 1897

”för utmärkta flyglar och pianinos”

ensam bland svenska pianofabriker.

Begagnade instrument tagas i utbyte.

Bekväma afbetalningsvilkor.

Talrika intyg från framstående musici och konstnärer.

efter bästa metod, ledande till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen.

Mottagning kl. 9—10 f. m. och 4—5 e. m.

Kungstensgatan 56, 3 tr.

Tel. Vasa 6 19. Frans J. Huss.

J. LUDV. OHLSON

STOCKHOLM

Hamngatan 18 B.

Flyglar, Pianinos och Orgelharmonier af de bästa svenska och utländska fabriker i största lager till billigaste priser under fullkomligt ansvar för instrumentens bestånd.

Obs.! Hufvuddepot för Blüthners och Rönisehs världsberömda Flyglar och Pianinos.

OBS. Äldre årgångar

af denna tidning, med eller utan musikbilaga, erhållas till nedsatt pris (endast kontant) å expeditionen.

Festmarsch

för piano af Gustaf Hägg.

Denna vackra och ståtliga marsch finnes nu att tillgå i godtköpsupplaga å 50 öre.

Svensk Musiktidnings förlag.

I Musik- och Bokhandeln:

Populär

Piano-Skola

med

Klaviatur-Tabell

för noternas snabba inlärande.

Ny, lättfattlig undervisningsmetod för barn, öfversatt och bearbetad efter

Prof. H. von Bocklet.

Häft. 3 kr., i pappband 3: 50, cloth-band 4 kr.

»Enkel, praktisk och fullt systematisk, gående i lagom hastighet och utan hopp från det lättare till det svårare. Torde vara den bästa pianoskola vi hittills haft i Sverige. En ytterligare förtjänst hos det verkliga vackra arbetet är att bearbetaren förmått göra det så alltigenom svenskt som det verkliga är.» (Gotlands Allehanda.)

Elkan & Schildknechts Musikhandel
28 Drottninggatan 28.

Fru Hilda Bergeron

meddelar undervisning uti sång.

Adress: Tyskbagaregatan N:o 9.
Telefon: Östermalm 13 83.

Innehåll: Ivar Halslström † (med porträtt). — Ignace Paderewski (med porträtt). — Om kammarmusik, af H. Ritter. — Följetong: Tre bekanta gamla musikmästare, skiss af Elise Polko (slut). — Musikpressen. — Från scenen och konsertsalen. — Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten, från våra grannland och andra land. — Vår musikbilaga. — Annonser.